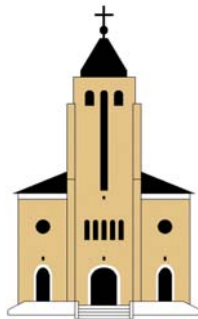

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2009/5. SZÁM • AUGUSZTUS 20.

HATALOM ÉS KERESZTÉNYSÉG

Első királyunkat, Istvánt, keresztény uralkodónak valljuk és szentként tiszteljük. A mai, modern világban persze nehezen tudjuk elképzelni, hogy egy politikus, egy országvezető lehet szent, lehet igaz keresztény. Történelmünk azonban büszkélkedhet ilyen uralkodókkal, melyek közül kimagaslik Szent István király alakja. István nem formailag volt keresztény, nem amolyan érdekvallásosság volt az övé. Krisztus üzenete, az evangélium a szívéig hatolt. Átalakította Őt, s ez a tetteiben is nyilvánvalóvá vált. Nemrég hallottam róla egy kevésbé ismert történetet.

1029-ben II. Konrád német-római császár és István királyunk között megromlott a jó viszony. A helyzet odáig fajult, hogy Konrád 1030-ban megtámadta Magyarországot, István védekezni kényszerült. Egyes hadvezetéssel István a támadó sereg utánpótlását elvágta, a sereget kiéheztette, visszavonulásra készítette, majd bekerítette és megadásra kényszerítette. Ami idáig történt, az egy remek hadvezér tette. Ami ezután következett, az egy keresztény ember cselekedete. István ugyanis az elcsigázott, éhes ellenségnek ennivalót hozatott, majd fegyvertelenül hazaengedte a katonákat.

Ugyanebben a korszakban tőlünk délre egy nem keresztény király is háborút vívott. Győzött, és 14 ezer hadifoglyot szerzett. Mind a 14 ezer embert megvakított, ám minden századiknak „csak” a fél szemét szúrta ki, hogy a vérengzés után kísérik haza a megcsonkított embereket, s adják hírül, hogy jobb, ha vele nem kezd ki senki...

Amit István tett, azt úgy hívják: ellenségszeretet (vö: Mt 5, 43-48). Talán egy példa, mit jelentett abban a korban tényleg kereszténynek, keresztény uralkodónak lenni, s nem pusztán beszélni róla. Azt hiszem, ma is tanulhatunk tőle...

C. Zs.

AZ EVANGÉLIUMOK

SZENT MÁTÉ EVANGÉLIUMA

Június 29-én lezárult a *Szent Pál-év*, így a **MUSTÁRMAG** is elbúcsúzik a páli levelek bemutatásától. Nem fejezzük be azonban a bibliai könyvek ismertetését, mostantól **Bibliaismeret** fejléc alatt foglalkozunk a Szentírás könyveivel.

Amit Jézus életéről, tanításáról, szenvedéséről, haláláról és feltámadásáról tudunk, azt az Evangéliumok őrizték meg számunkra. Az evangélium görög eredetű szó, jelentése: jó hír, örömhír.

Az Újszövetségi Szentírásba *Máté, Márk, Lukács és János* evangéliuma került. Valójában az örömhír egy és ugyanaz, az evangélisták közös mondandója Jézus örömhírének átadása: „*Élkezett az Isten országa*”. Ezt fogalmazzák meg egymástól eltérő módon. Így minden evangélistánál felfedezhetjük azokat a jellemző mozzanatokat, melyeket leginkább hangsúlyozni akarnak.

Máté, Márk és Lukács evangéliumának felépítése, tartalma és szövege nagyon hasonlít egymáshoz, ezért ezeket *szinoptikus* (együttlátó) *evangéliumoknak* nevezzük. János evangéliuma sok mindenben eltér.

A templomok falain vagy szöszékein gyakran látunk az evangélisták mellett jelképeket. A négy evangélistát Ezekiel próféta és a Jelenések könyve látomásai alapján jelképes élőlényekként ábrázolják. Eszerint az ember (illetve angyal) Máté, az oroszlán Márk, az ökör (vagy bika) Lukács, a sas pedig János evangélista jelképe.

Az újszövetségi könyvek kánonjában Szent Máté evangéliuma áll az első helyen, időben a legkorábban keletkezett. Valószínűleg a 70-es években íródott, ez a leghosszabb evangélium. Máté vámszedőként dolgozott, vagyis foglalkozása „nyereségérdekeltté” tette, ezért nem örvendett nagy népszerűségnek. Sokak számára Jézus magatartásában nagy botránykő volt, hogy „vámossal és bűnösökkel ül egy asztalhoz”. Máté meghívása a jézusi alapmagatartást hangsúlyozza: „nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek... Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mt 9, 12-13)

Máté zsidó származású keresztény közösség számára írja üzenetét, akik jól ismerik az Ótestamentumot. Ezért gyakran hivatkozik az Írásokra: ez történt, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak. Jézus életében felfedezi, és élénk tárja, hogy Ő teljesíti be mindazt, amire a nép várakozik. Ő a Szabadító, a megígért Messiás. Ha Jézus Messiás, akkor Ő Isten népének feje és vezetője is. Akik Jézushoz tartoznak és hisznek benne, azok alkotják Isten új népét, az új Izraelt, vagyis az egyházat. Az apostolok tizenkettes száma a folytonosságra is utal (Izrael: 12 törzs). Isten ószövetségi népének az egyház lépett örökébe. Isten országa nincs többé egy néphez kötve, hanem kiterjed minden népre az egész világon.

Máté sokat emlegeti a Törvényt és a zsidó szokásokat. Kifejti, hogy a Törvényt teljessé, tökéletessé kell tenni. Jézus nem enyhít a törvényen, hanem beteljesíti azt. Új magatartást hirdet, mely személyválogatás nélküli, az elenségre is kiterjedő szeretet, melynek mintája Isten szeretete. Amikor a hívek Isten országának törvényeit megtartják, azok szerint élnek, akkor már elközelgett az Isten országa. Isten országa olyan, mint a kovász, mely átjárja a teljes életet. Ez az élet a megkezdett mennyország.

„Vessétek le a régi embert, szokásaival együtt, és öltösetek fel az újat!” (Kol 3,10)

D. M.

AUGUSZTUS

Augusztus hagyományos magyar neve Kisasszony hava. A hónap jeles ünnepe Szűz Mária mennybevétele, Nagyboldogasszony napja. Az V. században Jeruzsálemben e napon már ünnepelték az Istenszülő napját. XII. Pius pápa 1950. november 1-jén nyilvánította ki hittételként az Egyház meggyőződését, hogy a Boldogságos Szűznek semmi köze sem volt a testi halálhoz, vagyis testével és lelkével együtt felvitetett a mennyei dicsőségbe. Az egyházi hagyományban Mária elszenderüléséről, mennyei születésnapjáról és mennybevételéről olvashatunk.

Ebben a hónapban van Boldog Kalkuttai Teréz anya emléknapja. A rendalapító szerzetesnővér 1910. augusztus 26-án született Üsküb városában, mely akkor török megszállás alatt volt (ma Szkopje, Macedónia). Egy albán földműves család legkisebb gyermekeként látta meg a napvilágot. A keresztségben a Gonxha Ágnes nevet kapta: *„Születésem szerint albán, állampolgárságom szerint indiai vagyok. Ami a hitemet illeti, katolikus szerzetesnő vagyok. Hivatásom szerint az egész világhoz, de ami a szívemet illeti, teljesen Jézus Szívéé vagyok.”* – vallotta

A kislány, aki ötévesen lett elsőáldozó, vallásos nevelését a jezsuita atyáknak köszönheti. Nyolcéves volt, mikor az édesapját elveszítette. Az édesapa halála után a család

nehéz anyagi helyzetbe került, de az édesanya mindent megtett, hogy gyermekei ezt ne érezzék meg. Ágnes a középiskolai tanulmányai elvégzése után 18 évesen elhagyta szülői házat, és Írországba ment, ahol belépett a Loretói Nővérek Társaságába. Itt kapta a Lisieux-i Szent Terézről nevezett Mária Terézia szerzetesi nevet.

Rendje hamarosan Indiába helyezte, 1929. január 6-án érkezett Kalkuttába. 1931-ben tett ideiglenes fogadalmat, ezután a Loretói nővérek leányiskolájában tanított hat esztendeig. Örök fogadalmát 1937. május 24-én tette le. Húsz évet töltött „Loretóban” imádságban, tanításban, szeretetben.

1946-ban lelkigyakorlatra utazva a vonatra kapta a külön meghívását. *„Jöjj, légy az én világosságom – kérte tőle Jézus –, én magam nem tudok jönni.”* Jézus arra kérte Teréz anyát, hogy alapítson szerzetesi közösséget – a Szeretet Misszionárius Nővéreit – a szegények között a legszegényebbek szolgálatára. A meghívás után két év eltelt, mire az engedélyeket megkapta. 1948. augusztus 27-én öltötte magára a kék csikos szegélyű fehér szárit, és indult el a szegények szolgálatára. Hamarosan több tanítványa követte őt ezen az úton. Családot látogatnak, beteg csecsemőket gondoznak, éhezőket táplálnak, ápolják a tuberkulózisban haldoklókat és a leprásokat. India minden testi-lelki nyomorgóján próbálnak

segíteni. Eközben a rend rohamosan növekszik, kórházakat, szegénygondozókat alapítanak. 1965-ben VI. Pál pápa pápai jogú kongregációnak ismerte el. Ettől kezdve a világ minden táján újabb alapítások történtek. A Szeretet Misszionáriusai a fejlett-művelt országokban is találnak feladatot, az elmagányosodott idős embereknek nyújtanak támaszt. 1980–1990 között a kommunista hatalom alatt álló országokban is nyitnak házakat, beleértve a Szovjetuniót, Albániát és Kubát is. Teréz anya művére felfigyelt az egész világ. Kitüntetésekkel halmozták el. Ő ezeket az elismeréseket „Isten dicsőségére és a szegények nevében” fogadta el.

Élete utolsó éveiben egyre növekvő testi gyengesége ellenére is folytatta a szerzetesrend vezetését, és végezte a szegények szolgálatát. 1997. szeptember 5-én halt meg.

Két hónappal a halála után életszentségének híre és a közbenjárására elnyert kegyelmek hatására II. János Pál pápa engedélyezte a boldoggá avatási eljárás megindítását.

2003. október 19-én Teréz anyát a Szent-anya boldoggá avatta.

„*Gondoskodjatok róla, hogy akivel találkoztok, mind boldogabb legyen a veletek való együttlét után, mint amilyen előtte volt.*”

(Kalkuttai Teréz anya)

K. E.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

A LEGSZEBB A VILÁGON

Írta: Teréz anya

- A legszebb nap? ■ A ma.
- A legnagyobb akadály? ■ A félelem.
- A legkönnyebb? ■ Tévedni.
- Minden rossz gyökere? ■ Az egoizmus, az önzés.
- A legszebb szórakozás? ■ A munka.
- A legveszedelmesebb vereség? ■ A bátorság hiánya.
- A legjobb tanítók? ■ A gyermekek.
- A legszükségesebb szükségyszerűség? ■ Önmagamat ajándékozni.
- Mi boldogít a legteljesebben? ■ A másik embernek hasznára lenni.
- A legveszedelmesebb hiba? ■ A rossz kedélyállapot.
- A legközönségesebb érzés? ■ A bosszú és a gyűlölet.
- A legszebb ajándék? ■ A megértés, az együttérzés.
- A nélkülözhetetlen? ■ Az otthon, a valahová tartozás.
- A jóleső érzés? ■ A belső béke.
- A legjobb megoldás? ■ Az optimizmus.
- A legnagyobb megelégedettség? ■ Az elvégzett kötelesség.
- A legnagyobb erő a világban? ■ A hit.
- A legfontosabb emberek? ■ A szülők.
- A legszebb a világon? ■ A SZERETET.

„KRISZTUS HŰSÉGE, A PAPOK HŰSÉGE”

Jézus Szent Szívének ünnepén, 2009. június 19-én nyitotta meg XVI. Benedek pápa Rómában a Papság évét. E kezdeményezés a papi küldetés értékének és jelentésének megismertetését, illetve új papi hivatások születését igyekszik előmozdítani – mondta a Szentatyja. A „Krisztus hűsége, a papok hűsége” mottóval meghirde-

tett év 2010. június 18-áig tart. A különleges évad során a pápa a papok védőszentjévé nyilvánítja a 150 évvel ezelőtt elhunyt *Vianney Szent Jánost* (1786–1859), aki kiemelt példaként áll a lelkipásztorok előtt.

Benedek pápa arra buzdította a híveket, hogy imádkozzanak a papokért és a papi hivatásokért.

Mozsgai József atya

(Pestszentlőrinc Főplébánia, 1970–1978)

Hatéves voltam, amikor Lőrincre költöttünk. Magától értetődő volt, hogy iskolás koromtól kezdve hittanórákra is kezdek járni. Ekkor ismertem meg József atyát, aki ekkor még káplán volt a lőrinci főplébánián. Hittanórái máig emlékezetembe vésődtek. Bár az, hogy valójában mit jelentett életemben a hittel való ismerkedés első néhány éve, csak felnőttként tudatosodott bennem, talán jelentőségét máig sem érzem igazán. József atya olyan Mennyei Atyát ismertetett meg velünk, hittanos gyerekekkel, aki szeretetteljesen fordul a gyermekek felé, akinek közelében jó lenni, aki szereti a vidámságot, az énekszót. Játékosan, igazi gyereknyelven, mégis komolyan közvetítette felénk az evangélium örömhírét. Közel engedett minket magához, mindig volt hozzánk egy-két személyes, kedves szava, észrevette az aprócsep-
rő változásainkat, azt, hogy épp jó vagy rossz kedvünk van-e.

7. osztályos voltam, amikor József atyát egy nógrádi kis faluba, Borsosberénybe helyezték. Nehezen fogadtam el ezt a változást, és mindazt, ami ebből következett. Nagy kihívás volt ez az akkor épp kamaszodó lelkemnek. Ami mégis megtartott, az a közösség volt, amely még József atya idején az akkori fiatalokból ifjúsági hittanos csoportként létrejött. Alig vártam már, hogy közéjük, a „nagyok közé” kerülhessek, és ehhez nem csak korban, hanem hitben és lélekben is fel kellett nőni, Jézus mellett el kellett köteleződni. Az 1970-es évek végén még ritkaságszámba mentek a ma már természetesen módon a plébániák köré szerveződő közösségek. Az akkori fiatalok és az őket közösségé formáló atyák veszélyt jelentettek a kommunista diktatúra számára. Mindezt persze akkor még nem igen tudva közéjük vágytam tartozni, és gimnazistaként aztán ez meg is valósulhatott. Magam is az ifiközösség tagja

lehettem, örök életre szóló keresztény közösségélményeket kaphattam. Így közvetve bár, de József atyának köszönhetem azt is, hogy

közösségre találtam, hogy a mag, amelyet belém ültetett, gyökeret ereszthetett és növekedésnek indulhatott. Így utólag is köszönet érte neki.

FELHÍVÁS

A papság évének alkalmából új rovatot szeretnénk indítani. Olyan személyes emlékeket, vallomásokat, beszámolókat várunk a testvérektől, amelyek egy-egy paphoz kötődnek. Bizonyára sokaknak vannak olyan személyes élményei, amelyet szívesen megosztanának a **MUSTÁRMAG** olvasóival. Kérem, hogy ragadjanak tollat/klaviatúrát, és írják meg ezeket az élményeket. Bízom benne, hogy sok cikk fog érkezni a plébániára vagy a mustarmag18@yahoo.com címre.

Felnőttként megtudtam még néhány dolgot: József atya cisztercita szerzetes volt. Ma már tudom, hogy ez a különösen mély, szerzetesi elköteleződés süttött át minden mozdulatán, minden szaván. A rendszer-váltás után visszatérhetett a rendbe, és ez új tartalommal töltötte meg életét. De ekkor is számon tartott minket: ahogy ő mondta „az ő rózsáit” (lásd Kis herceg), örült, amikor egykori hittanosai egy-egy villámlátogatásra megkeresték, és megmutatták gyerekeiket, kicsit beavatták életük alakulásába.

József atya 2007. december 24-én halt meg.

N. Gy.

BÚCSÚ(S)ZÓ

Kedves Barátaink!

2009. június 4-én Gödre költöztünk egy baráti házaspár házába. Nagy ajándék és öröm volt számunkra a plébánián töltött

három év, hála és dicsőség érte a Jóistennek. Na meg persze azért, hogy ketten jöttünk és négyen mentünk...

Köszönjük nektek, hogy elfogadtatok, befogadtatok minket. Köszönjük a sok segítséget, mosolyt, türelmet, együttléteket, találkozást, beszélgetést mindnyájatoknak, legfőképpen Zsolt atyának, Zolinak és Hajninak. Jó volt átélni, hogyan kerülünk egyre közelebb Krisztushoz és egymáshoz, s így válunk befogadó közösséggé. A gazdagságot és szeretetet, amit itt Isten általatok adott nekünk, tovább adjuk, s bár nagyon hiányoztok, Benne együtt maradunk... És persze néha-néha találkozunk.

Szeretettel:

a Tisch család:

Dani, Márta, Rozó és Janka

VISSZATEKINTŐ

NYÁRI TÁBOROK 2009

Táborok, táborok, táborok – újra és újra elhangzottak a felhívások a mise végi hirdetésekben. Mi a titka ezeknek az együttléteknak? Miért akarnak gyerekeink évről évre részt venni ezeken a többnapos kirándulásokon, miért vállalkoznak ifik és felnőttek arra, hogy segítsenek?

Talán mindannyiunkat vonz a megosztás megtapasztalása, nem csak a kö-

zös élményeinket, hanem a feladatokat, elemőzsiánkat, ötleteinket, azaz mindent megosztunk egymással. Megpróbáljuk megélni, magunk közé varázsolni az Isten országát, ráérezni arra, milyen fel szabadultan, őszinte szeretetben együtt lenni. Ilyenkor talán még jónak lenni is könnyebb...

Szeretettel nyújtjuk át beszámolóinkat:

NAPKÖZIS TÁBOR

*Don Bosco Ifjúsági Ház,
2009. június 15–19., június 22–26.*

Fiaim az idén is nagy lelkesedéssel várták a napközis tábort. Minden évben részt vesznek rajta, az idén mindkét héten mentek.

Sok szép élményben volt részük, jártak a Pilisben, a Kispesti Uszodában, a Nemzeti Múzeum Történelmi Játsszóházában, ahol régi pénzt készítették, valamint métáztak, fociztak, pingpongoztak.

Az ebédről Ibolya néni gondoskodott a gyerekek nagy lelkesedésére, emellett főztek bográcspan is (paprikás krumplit, bablevest). Az első héten nagyon meleg volt az idő, a második hét elején hűvösebbre, esősebbre fordult, de ez sem szegte a gyerkőcök kedvét, és a hét második felében már tombolt a nyár.

Minden évben nagy élmény számukra a babozás. Zsolt atya különböző kérdéseket tesz fel a nap folyamán, amire a helyesen válaszolók fehér babot kapnak, ami egy pontnak felel meg. Nehéz kérdés esetén fekete bab jár, ez 5 pontot ér. Egész héten

gyűjtik a gyerekek a babokat, amit pénteken váltanak be különböző finomságokra (csokoládé, cukorka).

Gábor és Gergő sok barátot is szerzett, minden nap fáradtan, de annál lelkesebben tértek haza.

Köszönjük a segítséget a szervezőknek, és várjuk a jövő évi tábort. :)))

M. I.

KÖZÉPISKOLÁS TÁBOR

*Rárópuszta,
2009. június 29-július 5.*

Úgy gondolom, nagy fába vágtuk a fejszénket, amikor a tavalyi szögligeti tábor sike-

rén felbuzdulva elhatároztuk, hogy idén is együtt szervezzük meg espereskerületünk fiataljainak az egyhetes nyári táborozását. A tavaszi tábornegbeszélések jó hangulata, a sok kreatív ötlet és az általános lelkesedés azonban arra sarkallt bennünket, hogy bátran álljunk a kihívások elébe.

Június 29-én délelőtt végül megkezdtük három és fél órás utunkat Palócföld felé. Bár az utazásról nem lehetett elmondani, hogy kényelmes és rövid lett volna, de annál több alkalmat tartogatott az ismerkedésre, beszélgetésre és a játéokra. Kora délután érkezünk meg rárópusztai táborhelyünkre, ahol már ismerős soroksári arcok és egy kis sárdagasztás fogadott bennünket.

A faházak elfoglalása és némi cihelődés után Gödölle Marci atya bevezetőjével hivatalosan is kezdetét vette az egy hét együttléte. Táborunk során Jézus világnézetével próbáltunk megismerkedni. Igyekezünk körüljárni, milyen volt a viszonya az emberekhez, Istenhez, a történelemhez és a valláshoz. Mit gondolt vajon ő az emberek közötti kapcsolatokról, valamint a hazaszeretetről? A három velünk tartó atya (Attila, Márton és Zsolt) lelki bevezetői és a kiscsoportos beszélgetések a hét során szerintem közelebb vittek minket ezeknek a nem túl egyszerű kérdéseknek a megválaszolásához. Idén sem maradhatott ki az

erdei templomépítés sem, ahol csak a természet építőelemeit felhasználva építettük fel a katedrálisunkat, ahol később a miséinket is tartottuk. Újdonság volt idén az indiai mise, amelyen atyáink száriba öltözve mutatták be a virágokkal feldíszített és füstölőkkel hangulatosabbá tett ebédlőben a szentmisét a polifoamon ülő, a homlokukon paprikakrémpöttyöt viselő táborlakóknak. A lelki programok mellett természetesen jutott idő a sportolásra is. Aki túlélt a reggeli tornákat, részt vehetett a kiscsoportok közötti bajnokságban, ahol a csapatok foci, kötélhúzás, fekvenyomás, röplabda és pingpong sportágakban mutathatták meg, milyen az igazi csapatszellem. Akinek ez sem volt elég, és szerzett magának valahonnan kulacsot vagy egy felmosóvödröt, benevezhetett a nyár legnagyobb vízi csatájába, ahol senki sem maradt szárazon. Az extrém sportok szerelmesei pedig a „csalánoson keresztül Ipolyba ugrást” és ott a gúlaépítést próbálhatták ki.

A tábor során kirándultunk egy nagyot a Karancs hegyére. Meghódítottuk Salgó és Somoskő várát is. A nagy túrában persze megéhezik az ember. Ez a legjobb pillanat, hogy a csapatok összemérjék tudásukat a paprikáskrumpli-főzés tudományában. A bátrabbak (és akik hozzám hasonlóan nem tudják megkülönböztetni a vizet a teától ☺)

igazán egzotikus gasztronómiai élményekkel lehetnek gazdagabbak.

Természetesen akkor sem unatkoztunk, amikor otthon voltunk. Gyöngyből keresztet készítettünk, megismerkedtünk a kovácmesterséggel és kenyert is süttünk. Az esti tábortüzek nemcsak a közös éneklésre és a „pihentagyú” játékokra adtak

alkalmat, hanem az „autentikus” palóc népdalok és tánclelőadások elsajátítására is.

Megválasztottuk a tábor királyát és királynőjét is egy akadályverseny segítségével, amelyben a fiúk és a lányok különböző próbák elé állították a másik nem képviselőit, hogy kiderüljön, ki a legrátermettebb úr és a legsokoldalúbb hölgy Rárópusztán.

Ez a néhány sor kevés ahhoz, hogy visszaadja azt a jó kedvet és örömet, amelyet érzek, ha visszagondolok erre a néhány napra. Ez a cikk csak tartalomjegyzékül szolgálhat. Remélem, még sokszor fogunk nyaranta találkozni az imreiekkel, a soroksáriakkal és a többiekkel, és még több száz óra emléket fog rögzíteni Attila atya kamerája.

Folytatás jövő nyáron...

F. Z.

ÁLTALÁNOS ISKOLÁS TÁBOR

*Miskolctapolca,
2009. július 27.–augusztus 3.*

Hosszas pakolás után, elindultunk 3-4 órás buszos utazásunkra, Miskolctapolcára. A buszban mindenki megtalálta a számára megfelelő szórakozási lehetőséget. Voltak, akik a földön kuporogva kártáztak, és vol-

tak olyanok is, akik olvastak, beszélgettek, rajzoltak. Végre megérkeztünk. Mindenki izgatottan rohant be a nagy épületbe, elfeledkezve a kint hagyott csomagokról. Tehát irány vissza a buszhoz segíteni, bepakolni a közös dolgokat is. Persze a rakodás közben is történtek kisebb balesetek: egy elszakadt szandál, kiszakadt krumplisháló, és táskacserecserélések.

A tábor egy ismerkedős játékkal kezdődött, aminek során kicsit jobban megismertük egymást. Mindenki elmondta, melyik suliban hányadik osztályba jár(t), és hogy mi volt a legjobb dolog, ami a nyáron történt vele. Ez után a közösbe adott ennivalókkal folytattuk a napirendünket. Zsolt atya a szokásos kérdésekkel kezdte, amikre ha tudtuk a választ, (és ha Zsolt atya felszólított minket) egy babot kaptunk cserébe. Már mindenkinek korgott a gyomra, de ezt elfelejtve nyúltunk a magasba. A sok kérdés után jöhetett az ima, majd az ének. Ez minden nap így volt.

Teltek-múltak a napok, sok vidám játékkal, nevetéssel, közös programmal. A mindennapjainkat a sírás, és a „fáj a lábam” című nyafogás tette teljessé. Mindemellett a napi szentmise sem merülhetett feledésbe. A változatosság kedvéért a szentmisék, nem mindig ugyanazon a helyen zajlottak. Előfordult, hogy a fenyőerdőben, ahol fél

órával azelőtt még a számok háborúja folyt, a Sziklakápolna udvarában, egy kis esővel gazdagítva, de volt olyan is, hogy csak pár lépést tettünk házon belül, és máris a szerény kis kápolnánkban, ágybetéteken ücsörögve hallgathattuk kedves Padrénk miséjét.

A Barlangfürdő élményeit szavakba önteni szinte nem lehet. De mi megpróbáljuk. Tehát kezdjük a félórás sorban állás végén. Kiválasztottuk csoportunk számára a megfelelő helyet. Megbeszéltük a találkozózt és irány a víz. Kisebb csapatokba verődve élveztük a medencék nyújtotta élvezeteket. Sok ember furcsán nézett ránk, amikor véletlenül felöltöttük őket játszótársunk kergetése közben. A játék nyafogással záródott, hogy „Jaj, még nem akarok hazamenni!”, és effélék, de végül is hazamentünk, és jót ettünk.

A túra Zsolt atya programjaiból soha sem maradhat ki. A mostanit Lillafüredre szervezte. A Hámori-tó partja fölött sétálni különleges volt, mert csak egy lejtő választott el minket. Tudtátok, hogy a kisvasút nyomtávja 60 cm? Mert mi a tábor egyik estéjén tartott vetélkedőben nem tudtuk. Később le is ellenőriztük. Tényleg annyi. A kisvasutas utazás során felismertük a papírgyárat, ahol az előző napon voltunk. A kirándulásnak nem csak ez az egy érdekessége volt. Például a lapulevelek is jó játszótársakká váltak ugyanúgy, ahogy József Attila szobra is.

Mindenki öröme a kalandparkba is ellátogattunk. Sokan csak most jártak először kalandparkban, de ez mindenkinek újfajta kihívás volt. Utána a játszótéren is jól éreztük magunkat. A nagy csúszdában

csúszdáztunk, és az egyensúlyérzékünket is próbára tehattük az új EU-s szabványnak megfelelő játszótéren.

Már sokat hallottunk a távközlési múzeumról, de nem gondoltuk, hogy tényleg izgalmas lehet a régi telefonos világba csöppenni. Jól elszórakoztunk a régi telefonközpont zsinórjainak összedugdosásával, hogy ezek alakzatokat mintázzanak. Azt sem felejthetjük el, hogy milyen különleges dolog egymást felhívni a régi tárcsázós telefonokkal egy telefonközpont segítségével. Talán ennél is élvezetesebb dolog a „régi msn” azaz a távírógépek közötti kapcsolat: az egyik gépnél beírod az üzenetet, a másik gép pedig megjeleníti egy papíron.

Láttuk, hogy jön a rossz idő, de minket ez nem zavart, még így is vidáman indultunk útnak. Az esőkabát azért a táskánkban figyelt. A kápolna zárt ajtaja miatt az udvaron miséztünk. Amint gondoltuk, eleredt az eső. Akinek volt, az felvette az esőkabátját, és Zsolt atya megmutatta, hogy neki is van ám

kapucnija, és fel tudná tenni, ha szeretné. A mise végére az eső is elállt, és néhányan vidáman húzták meg a harangokat, aminek a tábor vezetői nem igazán örültek.

Miskolcot is megnéztük: voltunk a fenyő arborétumban, ahol a jól megérde-

melt ebédre került sor. Az arborétum gondnoka felajánlotta nekünk a bioparadicsomjait, amik nagyon finomak voltak. Megmutatta, hogy vannak ott mamutfenyők is, amik még csak bébimamutfenyők, mert 7 és 13 métereseek. Az Avasi kilátóból lehetett látni a diósgyőri várat, ahol a szókeresőt játszottuk, és ahol az idegenvezető szerint „a kicsi panopti-

kum nagyon kicsi!” Láttuk, hogy Miskolcon nagyon sok templom van közel egymáshoz, mi 6-ot számoltunk. Ezek közül hármat meg is néztünk közelebről. Mindenki számára nagy csalódás volt, hogy a református templom falai milyen üresek, sokaknak eszébe jutott: „De jó, hogy katolikus templomba járok!” Ekkor még nem is sejtettük, hogy még 2 templom is hátra van a mai látványlónk közül. Ezt a két templomot már 5 kis csoportunk külön-külön nézhette meg. A feladatlapunkon lévő nevezetességeket kellett megtalálni, és összegyűjteni a válaszokat a kérdésekre.

Szerintem mindenki a bobozást várta a programok közül a legjobban. Az eredeti tervek szerint mindenki hármat mehetett. Nem csalódtunk Zsolt atya jószívűségében, mert felajánlott mindenkinek még egy kört. Volt, aki nem élt a lehetőséggel, de a csoport nagy része örömmel elfogadta ezt az ajánlatot. Mindenkinek nagyon izgalmas volt a bobozás, és szemmel láthatólag az összes „csemete” élvezte. A métázásról még egy szót sem írtunk, pedig a héten kétszer is játszottunk. (A métaütőt minden kirándulásunkra magunkkal cipeltük: „Hátha lesz elég hely valahol játszani!”)

Nagyon örülök, hogy együtt táborozhatunk ezzel a jókedvű társasággal, szerintem mindenki nagyon jól érezte magát. Maradandó élményekkel tértünk haza a tábor-

ból. Köszönjük a tartalmas és felejthetetlen programokat, a felhőtlen jókedvet, és a sok éneklést!

M. E.

BICIKLITÚRA

*Aligától Aligáig,
2009. augusztus 4–7.*

17×két kerék, meg 17 csomag, meg a hozzánk tartozó 17 ember – ebben a látványban részesülhettek a ferihegyi vasútállomáson várakozó utasok, augusztus 4-én, indulásunk napján reggel ¾9-kor.

Az ember belegendol: milyen nehéz feladat lehet 17 darab biciklit felpakolni egy vagonba...nos, nem is annyira nehéz, viszont tekintve, így a Balaton körbeciklizése után.

A Budapest–Balatonliga közti vonatozás után, az aligai vasútállomás parkolójában zsolozsmaosztás és rövid taktikai megbeszélés után újtára indult a sokkerékű „karaván”, immáron plusz egy fővel kiegészülve.

Hogyha voltak problémák, azok az első pár kilométeren belül kiderültek: tárcsafékigazítás, csomagrögzítés, szalmakalap után rohángálás. Ezek után jó tempót diktálva haladt tovább a csapat Balatonszemesig, első szálláshelyéig. Mindenki megtalálta a helyét a nyaralóban, a kis csapatok „beosztottak”, és egy rendhagyóan jókedvű misét tartottunk. ☺ Ugyanez a jókedv vezette a társaságot a hullámzó Balatonba. Míg lassan készülődött az aznapi vacsora társas- és kártyajátékokkal ütöttük el az időt. Időközben még többen lettünk, így a csapat immáron 19 főből állt. A jóleső vacsora után mindannyian fáradtan tértünk nyugovóra.

Másnap korai ébredés és zsolozsmázás után felhős ég alatt indultunk el, tudva hogy

hosszú út vár ránk. Hála Istennek az idő nekünk kedvezett: nem volt tűző napsütés. Több pihenő beiktatásával haladtunk úti célunk felé: Fonyódon kisebb komplikációk adódtak, az egyik kétkerekű hátsó kereke hatalmas nyolcast kapott, a bicaj két kísérrővel Fonyódon gyors szervizelésen esett át, a csapat többi tagja tovább indult.

A Balatonberénynél beiktatott pihenőnél könnyedén utolérte a „szervizes csapat” a sort. Itt már teljes létszámmal majszoltuk melegszendvicseinket a Tekergőket kiszolgáló kedves kis büfé jó voltából. Nagyobb megállónk: Keszthely volt. A katolikus templom udvarában pihenő, játék és energiapótlás után még a nap is kisütött ☺. Bicikliutunk átvezetett Keszthely sétáló utcáján, és a Festetics kastély udvarán. Innen a továbbiak során magas kaptató vezetett a vonyarcvashegyi kápolnához. Az érdekes Golgotát ábrázoló fából faragott szoborcsoport mellett a kilátásban is gyönyörködhattunk. (a kaptatót lefelé jobban élveztük ☺). A badacsonyi lankákon keresztül irányoztuk meg aznapi végcélunkat: Badacsonytomajt. Ezen a napon a megtett össztáv 82 km volt, amit a csapat meglepően jól teljesített. Badacsonytomaji plébániai szállásunkon hamar berendezkedtünk, és jót lakomáztunk. Jóllakottan vettünk részt a késői szentmisén. Lefekvés előtt összegyűltünk egy kupacba gitároztunk, énekeltünk. Az alvással senkinek semmilyen problémája nem volt azon az éjszakán.

Reggel bőséges reggeli és a lelki táplálékot nyújtó zsolozsmázás után jól szervezeten indultunk további utunkra. Ezen a napon mindössze 40 km-t tett meg a csapat kényelmesen, sok pihenővel: Révfülpö: kúrtoskalácsozás, Balatonakali: rövid szünet az eső elől menekülve, gyors gumicseréléssel, Örvényes vízimalom – itt megismerkedtünk az 1055-ben épült, a tihanyi apátságához tartozó malom működési elvével.

Magyarország egyik legrégebbi, működő vízimalmában még kukoricát is őröltünk. Tihany előtt elbúcsúztunk két társunktól. Tihanyban pedig a szabad strandon fürödünk a Balatonban, ahol először sikerült a 3 emeletes gúlát „megépítenünk”. Innen már csak felfelé vezetett az utunk balatonfüredi szállásunkig. A régi borospincéből átalakított nyaralóban hamar otthon éreztük magunkat. A finom vacsora után a fáradt csapat a telihold alatt misézett.

Másnap reggel „svéd székes” reggeli és a zsolozsma után az előttünk ott nyaralók jóvoltából nekünk ajándékozott Túró Rudikból szerzett energiával vágunk neki a biciklistúra utolsó napjának. Ezen a napon szépen sütött ránk a Nap, jólesett, amikor Almádinál a játszótéren vízicsatáztunk. Kenesén csemegéztünk, és postára adtuk üdvözetünket, Akarattyán pedig strandoltunk egy utolsó.

Innen egy hosszú emelkedőn át jutott el az egész csapat az aligai vasútállomásra, a túra kiinduló pontjára. (A kilométerszámlálók itt 208 km-t mutattak.)

A hazautazást is nagyon élveztük: egy nagy kerékpárszállító kocsiban elfért az egész csapat egy nagy körben: kényelmesen tudtunk így ebédelni, no meg játszani.

Hazaérkezésünket vidáman és büszkén ünnepeltük meg pár gombóc fagyival a Béke téren.

R. F. és R. B.

MIBŐL LESZ A CSEREBOGÁR?

*Beszélgetés Mayer Edittel és Füssi Zoltánnal
a nyárról, a táborokról, a közösségi kötődésekről*

Itt nőttek fel közöttünk, egykori kishittanosokból, táborozókból segítőinkké, társainkká lettek. Szívmelengető érzés ez.

■ **Bár azt hiszem, sokan ismernek titeket, mégis úgy illik, hogy először mutatkozzatok be röviden.**

Edit: Mayer Edit vagyok, néhány nap múlva 17 éves, gimnáziumba járok.

Zoli: Füssi Zoltánnak hívnak, 22 éves múltam, egyetemista vagyok.

■ **Hogyan kapcsolódtatok be a plébániai közösségébe, és mi az ami arra sarkall titeket, hogy egyre nagyobb részt vállaljatok a feladatokból is?**

Zoli: Én már óvodás korom óta ehhez a templomhoz tartozom, gyerekkorom meghatározó alakjai voltak Pál atya és Ervin atya.

Szívesen emlékszem vissza rájuk: a pélíföld-szentkereszti táborokra, Ervin atya „szappanos csokijaira”, amit ministrálás után kaptunk. Az pedig, hogy igyekszem feladatot is vállalni, talán azért is van, mert szeretném, legalább egy kicsit meghálálni mindazt, amit én ettől a közösségtől kaptam.

Edit: Én is ide járok kiskorom óta misére is, hittanra is. Egyszerűen szeretek részt venni a közösségi programokban.

■ **Talán nem titok, de a riport egyik alapötletje az volt, hogy mindketten jelen voltak mindegyik idei plébániai táborban, hol segítőként, szervezőként, hol egyszerűen táborozóként. Mi vonz titeket ezekre a programokra?**

Edit: Leginkább azért járok a plébániai táborokban, mert szeretek együtt lenni a barátaimmal, és úgy gondolom, hogy itt vannak az igazi barátaim. Mindig jó a hangulat, és persze szép helyekre megyünk. Ezek a barátaim nagyon hiányoznak, ha nem vagyunk együtt, velük jól érzem magamat, sokat nevetünk. Talán egy kicsit példát is szeretnék mutatni a többieknek, bizonyítani, hogy jó itt lenni, hiszen ha nem lenne jó, én sem mennék mindenhová.

A középiskolás táborban különösen tetszett a sok sport, hogy bár küzdöttünk egymás ellen, de mégis segítettük egymást.

Meg persze az is fontos, hogy új embereket ismerjek meg ezekben a táborokban. Nagyon-nagyon jó közösen énekelni, szeretem a túrákat is.

Zoli: Szeretek a fiatalokkal együtt lenni, foglalkozni a gyerekekkel. Nagyon örülök annak, hogy kezd kialakulni a plébánián egy közösség, ahol jó lenni, és jó ennek alakításában tevékenyen részt venni.

■ Nekünk felnőtteknek – nem is tudom, hogy mondtuk-e ezt egyáltalán – nagyon sokat jelentett a jelenlétetek mind a napközis, mind pedig a miskolctapolcai táborban. Színt vittetek bele, új lendületet adtatok nekünk is. Ti hogyan éltétek meg a feladatokat? Milyen volt átkerülni az „asztal másik oldalára”?

Zoli: Nagyon izgalmas kihívást jelentett a táborok megszervezése, jók voltak előtte a megbeszélések. Érdekesnek gondolom meglátni azt, hogy mi lesz abból, amit az asztalnál kitalálunk. Szeretek ezen kívül még csapatban együtt dolgozni, és egy-egy tábor megszervezése erre bőven kínál lehetőséget.

Az idei középiskolás táborban először kaptam önálló csoportot, ez nagyobb felelősséggel, de ugyanakkor nagyobb szabadsággal is járt. Örültem annak, hogy nagy szerepem volt abban, hogy összekovácsolódott a csapatom.

Edit: Már kiskorom óta szívesen foglalkozom kisebbekkel, szeretem őket tanítani mindig valami újra. Örülök, ha pozitív visszajelzéseket kapok, ez bátorít a további munkában.

Zoli: Az általános iskolás tábor azért is volt fontos számomra, mert ez volt a Hajszoló vizsgatábora. A Hajszoló katolikus ifjúsági vezetőképző. Zsolt atya tanácsára fogtam bele, annak idején ő is elvégezte ezt a képzést, és úgy gondolta, hogy ez nekem is való. Hitbéli, pedagógiai és gyakorlati

ismereteket tanítanak a résztvevőknek, és a másfél éves képzés végén mindenkinek önállóan kell tábort szervezni. Magabiztoságot ad a gyerekekkel való foglalkozásban, hiszen egy sor olyan gyakorlati ismeretet kaptam, ami a mindennapokban hasznos lehet.

Mire emlékeztek vissza legszívesebben ebből a nyárból?

Zoli: A legkedvesebb élményem az idei nyáron a gimis tábori csoportommal eltöltött minden percem: elviselték a teás paprikás krumplimat, gólt fejtettek velem, érződött, hogy egy közösség vagyunk. És ezt az élményt viszem magammal a sűrű hétköznapiakra is.

Edit: A legkedvesebb nyári emlékem az általános iskolás tábor volt. Megragadott a légköre, mindenki kedves volt, még azok is, akiknek ez néha kicsit nehezükre esett. Szerettem azt is, hogy mindig lehetett a gyerekeket tanítani, bátorítani. Jó érzés volt, hogy hallgattak rám.

A plébánián otthonosan mozgunk, egy kicsit „magunk közt vagyunk”. Hogyan sikerül magatokkal vinni kereszténységeteket a hétköznapiakba, abba a világba, ahol nap mint nap egész másfajta emberekkel is találkoztok, másfajta gondolatokkal szembesültök?

Edit: Amikor a barátnóimmal beszélgetek, akkor mindig szóba kerül, hogy hol töltöm a hétvégeimet, és akár el is hívom őket, volt már, hogy el is jöttek. Nagy a különbség az ő programjaik és az enyéim között. Szerintem el-elgondolkoznak azon, amit mondok, és talán megpróbálják a saját életükre is kivetíteni.

Zoli: Az embernek a magatartása más az élet egyes kérdéseiben: máshogy dönt egy keresztény ember. A hit az egyfajta erkölcsi tartást, viszonyítási pontot jelent az életemben. Például, amikor a csoporttársaim a

NAGY GÁBOR: KI A KONKOLYT VETETTE

(MAGYAR NAPLÓ, BUDAPEST 2009.)

párkapcsolatról beszélgetnek, akkor elképedve veszik tudomásul az én „magánvéleményemet”. Azt érzem, hogy másfajta közösségekben nem tudom megélni azt, hogy egyet gondolunk, egyet érzünk. Az egyetemen lévő társaimról mindig kiderül, hogy fontos kérdésekben mégis csak másképp gondolkodnak, mint én. Én is törekszem arra, hogy világos legyen számukra, hogy van más nézet, más felfogás is, de sokszor megtapasztalom, hogy úgy néznek rám, mintha a Marsról érkeztem volna.

Milyen vágyakat fogalmaznátok meg a közösségünk jövőjével kapcsolatban?

Edit: Szeretném, hogy egyre többen legyünk ebben a közösségben, és ami nekem a legfontosabb, hogy a plébániai találkozón kívül is egyre többet legyünk együtt. Szeretném, hogyha bárkinek bármi baja van, akkor nyugodtan fel merje hívni a másikat, akármikor, segítséget merjen kérni.

Zoli: Azt szeretném, hogy a közösség úgy működjön, mint egy nagy család, egyre nagyobb legyen benne az összetartozás. Szeretnék továbbra is foglalkozni az ifjúsággal. Azt szeretném én is, hogy ne csak egy vasárnapi közösség legyünk, hanem minden nap tudjunk számítani egymásra, mélyüljön a bizalmunk egymás iránt...

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 2002-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente nyolcszor

Szerkesztőség: Bodóné Edit (B. E.), Czap Zsolt (C. Zs.), Dudásné Szilágyi Márta (D. M.), Füssi Zoltán (F. Z.), Kiss Erika (K. E.), Nemcsics Gyöngyi (N. Gy.)

Fényképeit közlésre bocsátotta:

Mayer Edit, Nemcsics Botond

Jelen lapszámunknál munkatársunk voltak még:

Máté Ivett (M. I.), Mayer Edit (M. E.), Reszei Fruzsina és Barnabás (R. F. és R. B.), Németh Csenge (N. Cs.), Füssi Zoltán (F. Z.)

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407
e-mail: mustarmag18@yahoo.com

Még mindig feldolgozatlanul élnek bennünk azok a traumák, amelyeket a múlt rendszer okozott bennünk. Jelentek ugyan már meg olyan tudományos munkák, amelyek az egyházat ért sérelmeket, a diktatúra aljas eszközeit mutatják be, a nagyközönségig mégis ritkán jutnak el ezek a művek. A szélesebb olvasóközönség megszólítására alkalmasabb a szépirodalom.

Nagy Gábor körmendi születésű írók regénye egy papgyilkosság története. Az események erősen emlékeztetnek az ugyancsak a szombathelyi egyházmegyéhez tartozó Brenner János káplán atya esetéhez. A regény egyik mottója is Brenner atya jelmondatát idézi: „Az Istent szeretőknek minden a javukra válik”.

Az író hangsúlyozza, hogy a történet nem egy konkrét történelmi esetet dolgoz fel, hanem a kommunista diktatúra egyház ellen irányuló manipulatív tevékenységébe enged bepillantást. A regény célja a szerző szavával élve: a „modellezés”. Az olvasó átélheti, hogy egy ilyen esemény mit jelenthetett a család, a falu, sőt az elkövetők és megbízóik számára; hogyan működött az az ördögi mechanizmus, amely az eseményeket titokban, koncepciózusan irányította.

A regény érdekfeszítő, nehezen teszi le az olvasó, stílusában pedig megfelel a széppróza még igényesebb olvasói elvárásainak is, nyelvezete a tragikus cselekményszál ellenére is esztétikai élményt nyújt. **N. Gy.**

REJTVÉNY

Augusztus 20-án Szent István királyt ünnepeljük, ezért hozzá kapcsolódik e havi feladványunk is. Egy idézetet közlünk Szent István királynak Szent Imre herceghez írt Intellemeiből. Az idézetből azonban néhány szó kimaradt:

Ellenségeidet, együtt, erények, háborgatva, legyőzhesd, megajándékozzon, tétlenséget, végezhesd

A feladat: a megadott szavak segítségével rekonstruálni és beküldeni az eredeti szöveget.

Imádkozz azért is, hogy a _____, tunyáságot elkergesse

tőled, _____ az _____
_____ összességének segedelmével, s így _____ látható és láthatatlan _____.
Hogy valamennyi alattvalóddal _____
_____ gondtalanul, ellenséges támadásoktól nem _____, békeben _____ életed pályáját.

Beküldendő: a mustarmag18@yahoo.com címre, vagy személyesen a szerkesztőségi tagok bármelyikének. **Beküldési határidő: szeptember 15.**

Előző havi rejtvényünk helyes megfejtője: Mayer Edit. Jutalmát személyesen adjuk át.

HIRDETÉSEINK

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

- **szeptember 4. péntek:** első péntek, este 6 óra szentmise Jézus Szíve tiszteletére;
- **szeptember 5. szombat:** a hónap első szombatja, ¼6-tól rózsafüzért imádkozzuk, majd 6-tól szentmise;
- **szeptember 6. vasárnap:** a ½10 órai szentmisén Veni Sancte;
- **szeptember 13. vasárnap:** fatimai ima-est Erzsébet-telepen, 17 órától rózsafüzér, majd szentmise.

TEPLOMUNK MISERENDJE

Hétfőn és szerdán 18 óra, kedd, csütörtök és péntek 7 óra, vasárnap ½8, ½10 és 18 óra. Első pénteken és első szombaton 18 órákor vannak a szentmisék

GYÓNTATÁS

Vasárnap 8.30–9.00 és 17.15–17.45 óráig, valamint egyéni megbeszélés alapján.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

- **augusztus 24–26.:** a gyerekkórus tábor a Nemesnádudvaron;
- **augusztus 30. vasárnap:** 16 órákor a rózsafüzér társulat találkozója a plébánián;
- **szeptember 28. hétfő:** 20 órától Aszszonykőr a Don Boscóban.

AZ IRODAI SZOLGÁLAT IDÓPONTJAI

Minden hétfőn és szerdán 16.00–17.45, pénteken 9.00–11.00 óráig.

AKTUÁLIS

Ősztől megkezdődik a templom belső felújítása. Ehhez továbbra is kérjük a testvérek támogatását. Adományait elhelyezhetik a templomban e célra kihelyezett perselybe, valamint átadhatják a sekrestyében. Kérjük a testvéreket, hogy imádságaikkal is segítsék e munkálatokat.